

ΤΟ ΓΙΟΡΝΑΝΙ
ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ
ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ

Θεατρικό

από τον
Πάνο Σακέλη

ΤΟ ΓΙΟΡΝΤΑΝΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΑ

Πρόσωπα:

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ

ΑΝΤΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΓΕΡΟΣ

ΝΕΟΣ

ΕΦΗΒΟΣ

ΜΑΝΝΑ

ΓΙΟΣ

Σκηνικά:

Οι κουΐντες είναι γυμνές από στολίδια, βαμμένες με γκριζο χρώμα. Υπάρχει ένας μακρόστενος κύβος στην δεξιά πλευρά και διάφοροι άλλοι σκόρπιοι σε διάφορα σημεία στην σκηνή. Από την μέση κρέμεται μια κουΐντα όπου θα βαφτούν διάφορα σχέδια κατά την διάρκεια του έργου. Στην αριστερή μεριά είναι ζωγραφισμένες με άσπρη μπογιά οριζόντιες και κάθετες γραμμές έτσι ώστε να δίνουν την εντύπωση παράθυρου φυλακής.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Μπαίνει ο Γέρος που τον υποβαστάζει η γυναίκα. Προχωρούν σιγά. Η γυναίκα τον βοηθά να ξαπλώσει στον μακρόστενο κύβο. Ακολουθεί με σκυμμένο κεφάλι ο Μεσήλικας. Στηρίζεται αμέσως στον πρώτο κύβο που βρίσκει μπροστά του. Μετά κάθεται ακουμπώντας σ' αυτόν την πλάτη του. Γεμάτος ένταση μπαίνει ο Άντρας που βηματίζει σχεδόν αθόρυβα πάνω κάτω. Τον ακολουθεί κάπως πιο ήρεμα ο Νέος. Ο Έφηβος μπαίνει με απόλυτη ηρεμία και αφού πλησιάσει τον Γέρο του χαϊδεύει το μέτωπο και κάθεται σε έναν κύβο κοντινό.

ΑΝΤΡΑΣ: Ξαφνικά βρέθηκα στον δρόμο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Γιατί λες ξαφνικά;

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί έτσι νοιώθω. Αισθάνομαι πως ξαφνικά βρέθηκα στον δρόμο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Έγινε η έκρηξη. Το ξαφνικά σου συνδέεται μ' αυτήν;

ΑΝΤΡΑΣ: Η έκρηξη; Μπορεί. Δεν έχω συνειδητοποιήσει τίποτα ακόμα. Ποια έκρηξη;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν ξέρω ποια έκρηξη, ξέρω μόνο πως μετά την έκρηξη βρέθηκα και γω στον δρόμο.

ΝΕΟΣ: Νομίζω πως κι εγώ σαν να την αισθάνομαι ακόμα στο κορμί μου. Όμως σε είδα μπροστά μου. Να, εκεί στην καμπή του δρόμου περπάταγες.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μας πέταξε με την δύναμή της στον δρόμο. (Παύση) Που τελειώμά της όπως φαίνεται έχει αυτό το πλάτωμα.

ΑΝΤΡΑΣ: Για σταθείτε! Πώς μπορεί να μας ξεκόλλησε η έκρηξη από κάτω; Δεν θα το ξέραμε;

ΕΦΗΒΟΣ: Δεν είναι υποχρεωτικό να θυμόμαστε. Η δύναμη που έκανε κάτι τέτοιο πιθανόν να πέτυχε κι αυτό.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σωστά, μπορεί να μην θυμόμαστε τίποτα από τα πριν. Τίποτα απολύτως.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς μπορεί; Πώς είναι δυνατόν;

ΝΕΟΣ: Ίσως...

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θέλω απάντηση που ν' αρχίζει από ίσως.

ΝΕΟΣ: Μα μόνο υποθέσεις μπορώ να κάνω.

ΑΝΤΡΑΣ: Να μιλήσει λοιπόν άλλος. Εσύ μικρέ, λέγε!

ΕΦΗΒΟΣ: Βρέθηκα και γω στον δρόμο σαν ι εσάς. Αυτό είναι το μόνο χωρίς ίσως που μπορώ να πω.

ΑΝΤΡΑΣ: (Στον Μεσήλικα) Εσύ τί λες;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Επιπλέον ήταν κι η έκρηξη. (Παύση) Κάτι είναι και αυτή.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, κάτι είναι κι αυτή, όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί κάτι μου θυμίζει. Ποιος άλλος είναι εδώ;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ένας γέρος και μια γυναίκα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία. Γέρο σε θυμάμαι, εσύ περπάταγες κάτι λίγο πιο μπροστά. Για πες μας για την έκρηξη.

ΓΕΡΟΣ: Η έκρηξη ήταν το ξεκίνημα. Ξεπετάχτηκε ο χρόνος από την αιωνιότητα, ο χώρος απ' το διάστημα κι η ύπαρξη απ' τον θεό.

ΑΝΤΡΑΣ: Το λάθος ήταν δικό μου. Δεν έπρεπε να σε ρωτήσω.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ο χρόνος από την αιωνιότητα, ο χώρος απ' το διάστημα και η ύπαρξη απ' τον θεό!

ΝΕΟΣ: Ωραία λόγια, μα τα λόγια τέτοια στιγμή δεν φτάνουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Σωστά, χρειαζόμαστε το συνειδητοποιημένο γεγονός.
Μόνο αυτό θα μας οδηγήσει στις απαντήσεις.

ΕΦΗΒΟΣ: Είναι τόσα λίγα τα γεγονότα απ' την αρχή μέχρι τώρα που νομίζω πως πρέπει να δούμε και μερικά ίσως.

ΑΝΤΡΑΣ: Τα ίσως του γέρου; Μα είναι ίσως αυτά;

ΕΦΗΒΟΣ: Ίσως.

ΝΕΟΣ: Παίζουμε με τις λέξεις. Ας ψάξουμε να βρούμε ένα άλλο ίσως.

ΕΦΗΒΟΣ: Καλύτερα να δούμε τα γιατί.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ο μικρός είτε κάτι πολύ σοβαρό. Το γιατί βρισκόμαστε είναι πολύ σημαντικότερο από τα ίσως. Κι ένα σοβαρό πρώτο γιατί είναι γιατί βρισκόμαστε εδώ πετάμενοι από την έκρηξη.

ΝΕΟΣ: Πεταμένοι;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Πεταμένοι, διωγμένοι, σπρωγμένοι, εξόριστοι, θες τίποτα άλλο; Έχει σημασία;

ΝΕΟΣ: Ηρέμησε. Δεν υπάρχει λόγος να φωνάζεις.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα μια φωνάζεις για τις λέξεις κι αμέσως μετά δίνεις σημασία στην ακριβή τους έννοια.

ΝΕΟΣ: Εε, και είναι λόγος αυτός για να φωνάζεις;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καλά, εντάξει δεν φωνάζω. Πες μου τώρα γιατί βρισκόμαστε εδώ.

ΝΕΟΣ: Για μισό λεπτό, δεν είπα πως ξέρω την απάντηση.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι όμως είναι μια πολύ αξιόλογη ερώτηση. Γιατί βρισκόμαστε εδώ;

ΕΦΗΒΟΣ: Τι εννοείς μ' αυτό;

ΑΝΤΡΑΣ: Με ποιο μωρέ μικρέ;

ΕΦΗΒΟΣ: Το γιατί βρισκόμαστε εδώ έχει δύο σημασίες. Γιατί βρισκόμαστε εδώ σε σχέση με τον λόγο και ακόμα γιατί βρισκόμαστε εδώ κι όχι αλλού.

ΝΕΟΣ: Μα νομίζω ότι η ερώτηση αφορά τον λόγο που είμαστε εδώ.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ μ' αυτήν την έννοια το είπα.

ΕΦΗΒΟΣ: Μ' αυτήν ή με την άλλη, εγώ απάντηση δεν μπορώ να δώσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Τί φαγώθηκες τότε με τις διευκρινήσεις; (Παύση) Πάντως ούτε κι γω μπορώ ν' απαντήσω. Κανείς άλλος; (Παύση) Μάλιστα, πολύ ωραία!

ΝΕΟΣ: Γιατί δεν φεύγουμε τότε;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ δεν πάω πουθενά. Εδώ θάρθει.

ΝΕΟΣ: Θάρθει; Ποιος θάρθει;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ποιος θάρθει; Είπα εγώ τίποτα;

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια είπες. Είπες «Εδώ θάρθει».

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν το κατάλαβα. Ασυναίσθητα.

ΝΕΟΣ: Ούτε κι γω θέλω να φύγω. Στον δρόμο μια στιγμή κουράστηκα αλλά ήξερα πως δεν έπρεπε να σταματήσω. Κάτι μου 'λεγε πως έπρεπε να φτάσω εδώ.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εδώ φτάσαμε όλοι. Κι εδώ θάρθει όταν φτάσει η στιγμή. (Παύση) Αρχίζω να πιστεύω πως πραγματικά κάτι θάρθει.

ΝΕΟΣ: Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο. Πώς σε λένε;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Δεν έχω όνομα. Είμαι μάλλον μια κατάσταση. (Παύση) Όλοι μας είμαστε καταστάσεις. (Πετάγεται τρομαγμένος) Καταστάσεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ πάντως προτού γίνω κατάσταση, προτού νοιώσω πως με πονάνε τα κόκαλά μου, θέλω να φτάσω ψηλά, καταλάβετε; Να φτάσω ψηλά!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Να φτάσεις ψηλά; Δεν βλέπεις πως εγώ είμαι το αυριό σου; Μα σταμάτα να πηγαινόερχεσαι!

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ; Μα είσαι ένας κοινός άνθρωπος. Εγώ δεν ξεκίνησα την ζωή μου για να καταλήξω σε μια κοινοτυπία. Θέλω τα πάντα. Κατάλαβες ανθρώπάκο μου; Θέλω τα πάντα!

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ πάλι θέλω ένα σπίτι. Ένα σπιτάκι ίσα ίσα για να μην πεθάνω σαν εκείνο τον γέρο κάπου στον δρόμο ολομόναχος, σε ένα ξυλοκρέβατο.

ΑΝΤΡΑΣ: (Ειρωνικά) Ένα σπίτι! Τι μπορεί να προσφέρει ένα σπίτι;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Σιγουριά.

ΑΝΤΡΑΣ: Υπάρχει σιγουριά μέσα σε τέσσερεις τοίχους;

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εμένα μ' ενδιαφέρει να αισθάνομαι εγώ σιγουριά. Αν τώρα πραγματικά υπάρχει ή όχι δεν με σκοτίζει καθόλου φίλε μου. Μου αρκεί ο ίσκιος από τους τοίχους να πέφτει επάνω μου το καλοκαίρι ώστε ο ήλιος να μην με χτυπάει κατακέφαλα. Και τον χειμώνα η βροχή να μην πλένει το πετσί μου με την υπομονή της. Κατάλαβες;

ΑΝΤΡΑΣ: Ελπίζω να μην καταντήσω σαν και σένα να φτιάχνω ψεύτικους τοίχους για να κλείνω απ' έξω τους αληθινούς μου φόβους, γιατί ο ήλιος κι η βροχή δεν είναι η αλήθεια. Νοιώθεις ασφάλεια εκεί μέσα, αλλά αυτήν την ηττοπάθεια όμως εγώ δεν την έχω μέσα μου και ούτε θ' αφήσω ποτέ να κυλίσει στις φλέβες μου.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Μα σου είπα πως εγώ είμαι το αύριό σου. Αυτή σου η βιασύνη, αυτή η εκδήλωση μιας απέχθειας σου για μένα, ίσως ακόμα και η τάση σου για κατάκτηση έχει μόνο ένα τέλος. Ψεύτικους τοίχους ίδιους με τους δικούς μου. (Παύση) Δεν ακούς ε;

ΑΝΤΡΑΣ: Τι μου λες τώρα! Σου 'ρθε πως είμαστε καταστάσεις και φαγώθηκες πως ο ένας έρχεται μετά τον άλλο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εγώ δεν είπα κάτι τέτοιο.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν το 'πες βέβαια γιατί φοβάσαι. Όμως αυτό άφησες να νοηθεί.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Εσύ το 'πες. Εγώ θέλω το σπίτι μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο κόσμος δεν μπορεί να κλειστεί σε ένα κουτί που εσύ με τόση μετριοπία ονομάζεις σπίτι. Αλλοίμονο τότε στον κακόμοιρο άνθρωπο.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Καημένε, ο κόσμος έτσι που τον βλέπω εγώ δεν έχει τέλος για να φτάσεις. Θα 'θελες εκεί στην άκρη του να στήσεις την σημαία σου έ; Ο κόσμος όμως είναι ατέλειωτος. Πρέπει λοιπόν να καταλάβεις πως η τελική μάχη γίνεται μέσα στους τέσσερις τοίχους που εσύ περιφρονητικά βάφτισες κουτί.

ΓΕΡΟΣ: Λάθος.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Τι είπε αυτός; Μου φάνηκε πως μίλησε ή μπας και έκανα λάθος;

ΕΦΗΒΟΣ: Είπε «Λάθος».

ΓΕΡΟΣ: Η τελική μάχη γίνεται μέσα στα κεφάλια σας.

ΜΕΣΗΛΙΚΑΣ: Ας πάμε πιο κοντά ν' ακούσουμε καλύτερα γιατί πολύ ξεπνευμένους δείχνει ο γέρος. (Πλησιάζουν)

ΓΕΡΟΣ: Αφήστε με ν' ανασάνω, μην μου κόβεται τον αέρα! (Τραβιούνται) Αφήστε με ν' ανασάνω!

ΝΕΟΣ: Δεν σε κρατάμε, είσαι ελεύθερος ακόμα και να πεθάνεις.

ΓΕΡΟΣ: Με κρατάτε! Με κρατάτε! Είμαστε όλοι ένα. (Παύση) Το πιο δύσκολο είναι να πεις ποιος ζει, ποιος υπάρχει.

ΑΝΤΡΑΣ: Άρχισε τις παλαβομάρες. Σίγουρα θάνατι τα τελευταία του.